

med en æret foregaaende Taler — jeg huster ikke hvem det var — som nævnte og vistnok med fuld Ret, at en meget stor Del af de Mennesker, der selv blive ramte af Ulykken — eller deres Familie, hvis de dø —, falde ind under Fattigvæsenet. En Del af de 7—8 Millioner, som Fattigvæsenet nu koster Landet over, vilde altsaa sikkert blive sparet ved Gennemførelsen af en fornuftig indrettet Ulykkesforsikring. Derved vilde man altsaa komme ned til et Beløb, der ikke saae saa forførdelig affrækkende ud. Men naar man saa tilmed huster paa, at Ulykkesforsikringen, saaledes som jeg tænker mig den, skulde indrettes saaledes, at enhver betalte i det mindste noget for sin Forsikring, og at Samfundets mere velstillede Lag, der ikke vare indbefattede under Socialdemokraternes Forslag, i det mindste fuldt skulde betale deres Del, saa vi ikke behøvede at tage Hensyn til den ved vore Beregninger, saa vilde kun det Spørgsmaal staa tilbage, om der skulde gøres noget for at staa den fattigere Befolkning bi med Udredelsen af deres Forsikringspræmie. Man kunde gaa den Vej, at lade de mere velstillede betale noget mere, saa de derved helt eller delvis betalte Arbejdernes Forsikring, saa denne i det mindste blev lettere for dem at bære, end hvis de skulde betale Præmie fuldt ud. Men dersom det viste sig vanstelig eller umuligt ad denne Vej, at reducere Arbejdernes Præmier for Ulykkesforsikring stærkt nok, saa den blev overtommelig for den at bære, saa kunde der være endnu en Vej at gaa. Der er en Reform, som vi dog en Gang maa saa, og jeg vil for mit Vedkommende henlede Opmærksomheden paa den i dette Tilfælde. Det var en smut Opgave gennem en Forbindelse med den Brændevinsstat, der en Gang maa komme, at gøre Fuldstændiggørelsen af vor sociale Lovgivning mulig. Det vilde være en Opgave, som jeg ikke kan tænke mig, at Repræsentanterne for Arbejderpartiet kunne afvise; jeg tror, her er et Omraade, hvor der vilde være Anledning til Gennemførelsen af den Lov, som det efter min Opfattelse er en Stam, vi ikke have, og til at gennemføre den paa en saadan Maade, at Anvendelsen af dens Indtægter fuldt ud maatte tilfredsstille den fattige Del af Befolkningen.

Hertil skal jeg indskrænke mig, idet jeg altsaa tillader mig at henstille til det kommende Udvalg, om ikke det var værd at overveje Spørgsmaalet om en Statsforsikring for alle. At det maa blive en Statsforsikring er mig ganske klart, og dersom ikke det ærede Medlem fra Møen havde sagt det, skulde jeg have sagt det. Jeg føler endog en vis Pligt til at sige det, eftersom jeg paa andre Om-

raader ikke er en Tilhænger af Statsdrift og forleden, da der blev forhandlet om Driften af Eshjærgrouten, opponerede imod det. Jeg vil altsaa sige, at hvis Staten gør det til Pligt for Borgerne at lade sig forsikre, saa vilde det være at være for god mod den private Drift at lade den ene om at overtage Forsikringen. Med Pligten maatte følge, at Staten enten selv indrettede en Forsikringsanstalt eller paatog sig at regulere den private Forsikring paa en passende Maade. Det er altsaa det, jeg skal henstille, om ikke den Tanke var mulig at gennemføre en alle omfattende, eller dog i det mindste i rummeligt og tilstrækkeligt Omfang en den mere trængende Del af Samfundet omfattende Statsforsikring mod Ulykkestilfælde.

Meyer: Det hører vistnok til Sjældenhederne, at der paa en Gang paa Tingets Bord foreligger to Forslag, der sigte i samme Retning. Den Debat, der har været rejst om selve Spørgsmaalet, Arbejderforsikring eller Arbejdernes Understøttelse i Ulykkestilfælde, har jo imidlertid ikke bragt nogen Afgørelse, idet det ene Forslag blev affærdiget med den Motivering, at det gif for vidt, at det indeholdt Utopier, og det andet Forslag har foraarsaget, at man næsten fra alle Sider har erklæret: Det er for ringe, det rækker ikke vidt nok! Det er, med andre Ord et Forslag, som hverken Arbejderne eller Arbejdsgeberne og heller ikke Samfundet kan være tjent med. Derimod er der næppe nogen Tvivl om, at alle ærede Repræsentanter i dette Ting ere enige om, at Arbejdernes Stilling er uheldig, og denne Enighed turde dog maaste være væsentlig i Henseende til at naa til et eller andet Resultat. Ret mærkeligt er det, at Nutidens Arbejdere her synes at være stillede værre end Fortidens. Lønarbejderne, de vareproducerende Lønarbejdere staa jo i et andet Forhold end f. Eks. Lavsvendene, der understøttedes dels gennem deres Korporation og dels ved Hjælp af den kristne Kirke. Frikonkurrencens Samfund i vore Dage er ikke saa overmaade kristent, uden maaste hvor det gælder om at give Arbejderne Anvisning paa noget hinsides, og den sociale Reform, man er begyndt paa, vidner om, at man netop ikke vover, hvad Socialdemokraterne nødvendigvis maa, nemlig at se Fattigdommen i Øjnene og se Aarsagen til de Under, hvorunder Arbejderne lide. Man kan kalde vor Bevægelse, om man vil, revolutionær og kan have Ret deri, for saa vidt man mener, at vi virkelig ville stræbe efter at udrydde Aarsagen til de Samfundsunder, hvorunder Arbejderne lide; dette er rigtigt nok, men der turde i øvrigt